

respekten for livet. Når de små individer er i stand til at leve uden for livmoderen, er det også vores pligt at give dem et liv. Men lovforslaget er også nødvendigt, fordi det hænger sammen med den almindelige opfattelse af abort. Hvis folk i almindelighed erfarer, at der foretages sene aborter på levedygtige fostre, vækker det afsky hos de fleste. Det kan på sigt betyde, at der udvikles en generel modstand mod abort, altså også den, der kan foretages inden for 12 uger, og en sådan modstand vil i vores øjne være uheldig. For det er jo desværre sådan, at det kan gå galt, så en abort bliver nødvendig.

Derfor er det godt med den stramning, lovforslaget her lægger op til. Man har i lovforslaget ikke lagt sig fast på en bestemt ugegrænse. Det er udmærket, da det helt afgørende jo er, om fostret er levedygtigt eller ej. Det betyder, at hver enkelt kvinde vil blive undersøgt grundigt, og at der i hvert enkelt tilfælde skal tages omhyggelig stilling til fostrets størrelse og levedygtighed.

Vi håber derfor, man vil gøre sig umage og undersøge fostret nøje i stedet for at læne sig op ad den grænse, der nævnes i bemærkningerne, nemlig 24. uge. Det er vigtigt, at også fostre, der ligger under denne ugegrænse, undersøges nøje.

Så er der spørgsmålet om dispensation. Hvornår skal man give dispensation? Det er et uhyre svært spørgsmål, men vi synes, at den formulering, som to af rådets medlemmer, herunder formanden, er kommet med, lyder fornuftig. Her anbefales det, at dispensation kun gives i tilfælde, hvor barnets liv vil være forbundet med uafhjælpelig svær lidelse.

Dette er vi meget enige i. Men det kræver også, at vi får en vis konsensus om, hvad svær lidelse er. Downs syndrom, Turners syndrom og mindre hjertefejl er efter vores mening ikke svære lidelser.

Men det er en meget værdiladet diskussion at komme ud i. Vi vil derfor foreslå, at justitsministeren årlig redegør for årsagerne til de eventuelle dispensationer. Det mener jeg at man skylder Folketinget, så vi kan få et overblik over, om intentionerne i loven nu også er blevet fulgt. Så vi håber, at justitsministeren vil være imødekommende over for dette forslag.

Desuden synes vi, at det er meget vigtigt, at de amtslige abortsamtalder bliver orienteret grundigt om, hvad denne nye lovændring indebærer, og hvorfor vi er blevet enige om den. Vi

håber derfor, at man skriver en læsevenlig vejledning og sikrer sig, at den nye ændring bliver et punkt på abortsamtaldernes dagsorden.

Samtidig er det vigtigt, at der sættes ind med en ordentlig behandling af de kvinder, der måske i fremtiden vil blive nægtet abort. De skal have al den hjælp, der er nødvendig, for at de kan få et godt liv med barnet, som så fødes. Er barnet handicappet eller lider det af en kronisk sygdom, må man forberede den fødende på, hvad det indebærer, og sørge for, at forældrene kan komme i kontakt med andre forældre, der er i samme situation, samt sørge for, at de kan få ordentlig rådgivning hos eksperter og lign.

Hvis det er kvinder, der har ønsket abort på grund af sociale forhold, er det amternes opgave at hjælpe kvinden med både at klare det praktiske og det psykiske, altså sørge for, at hun kommer i kontakt med rette vedkommende. Denne opgave må ikke svigtes, men skal styrkes i fremtiden.

Med disse bemærkninger kan vi i Det Konservative Folkeparti stemme for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg er glad for, at den konservative ordfører, i lighed med hvad jeg tidligere gav udtryk for i debatten, også kan se problemer i regeringens fremsatte lovforslag, idet man jo åbner op for, at der kan gives tilladelse til provokeret abort på levedygtige fostre, hvis der f.eks. er tale om genetiske fejl – i gåseøjne – ved det pågældende foster.

Nu er det ikke fru Gitte Seeberg, der er ordfører på området, så jeg ved ikke, om jeg kan stille spørgsmål. Men om ikke andet, så kan jeg i hvert fald opfordre De Konservative til i forbindelse med udvalgsarbejdet sammen med Kristeligt Folkeparti at arbejde for et ændringsforslag, der sikrer, at der ikke vil være den her uklarhed i lovgivningen, hvor man i virkeligheden udhuler det levedygtighedskriterium, som man så knæsætter i loven.

For det var vi jo i hvert fald enige om før sommerferien, da vi diskuterede Kristeligt Folkepartis lovforslag, og jeg må indrømme, at jeg synes, at selv om det kan være udmærket med diverse redegørelser fra ministre, tal og så videre – dem får vi jo en del af hen ad vejen – så sikrer det jo ikke, at Folketinget så går ind og tager stilling, hvilket jeg mener vi bør gøre. Det er sådan set Folketingets ansvar i denne her